

Normen är fortfarande männens

Intervju med Ensemble Flatteries lutspelare Hans Lundquist

När det gäller *Sex, Genus och Barock'n roll* består utmaningen i att hitta äldre musik och göra den mer nutida, lite häftigare och rockigare. Men ungefär 90 procent går åt att hitta och arrangera gammal musik, medan resterande tio läggs på den nya musiken, menar Hans Lundquist som varit en fast del av Ensemble Flatterie sedan 1993.

Apropå målsättningen 50-50 kvinnliga/manliga tonsättare är nu i alla fall tre kvinnor klara, berättar han en dag i december 2013: en från barocken, en från renässansen och så Hildegard von Bingen från 1100-talet.

– Hildegards melodier är så enkla att det går att göra i stort sett vad som helst, men det ska kännas bra också och det viktigaste är att musiken vi gör blir bra, säger Hans och tillägger att det nog ska ordna sig.

Med två döttrar, på 15 och 16 år, är han som han säger: ”mitt uppe i smeten” och har fått upp en helt annan uppmärksamhet för genusfrågor. Sedan det blev klart vad Flatteries nya show skulle handla om, läser han också mer medvetet artiklar och böcker som tar upp ämnet, och funderar mycket på genus. Han har även läst Fanny Ambjörnssons *Rosa: den farliga färgen*. Att män och kvinnor är olika, om än inte på samma sätt som rådande genusnormer intalar oss, tycker han är intressant.

– Senast i morse läste jag en DN-artikel om forskning som kommit fram till att det finns könsskillnader i våra hjärnor, att vi är olika fysiskt, säger han och fortsätter:

– En annan tankeställare jag fått utifrån Fannys bok är att det nästan alltid är tjejer som ska förändras, så fort det handlar om förändringar, inte killar. Normen är fortfarande männens.

I Härnösand, där han växte upp, skulle killarna dricka mycket sprit. Tjejerna hade tajta jeans, men de var mer intresserade av de äldre killarna. Och varje fredag var det disco med mycket fylla. Men sin egen högstadietid minns han som betydligt mer präglad av kamratskap, snarare än tjejer.

– Det är ju inget ovanligt att killar blommar ut senare. Och jag var nog en av dem. Jag hängde med mitt scoutgäng och umgicks med läkarbarnen samtidigt som jag ville hänga med de tuffare killarna också. Och så lyssnade jag på väldigt mycket musik den här tiden, men det gör väl alla?

Det var när cembalisten Martin Cederwall lämnade ensemblen för ett heltidsjobb (och så småningom blev fysikprofessor vid Chalmers i Göteborg) som Hans blev Flatterie-medlem på riktigt.

– Jag vickade för Pelle först, fast på luta, då förstås, inte på cello. Det var när Pelle skulle gifta sig och Flatterie spelade på hans bröllop. Anna-Carin och jag hade haft en duo ihop tidigare och Pelle kände jag också från den tiden, så jag gled in ganska naturligt.

Hans och Anna-Carin gick i samma klass på Musikhögskolan i Malmö på åttiotalet. Men på den tiden spelade han gitarr. Innan dess var det piano, sedan elorgel och synt.

Stämmer det att Anna-Carin övertalade dig att köpa en luta, så att ni kunde börja spela ihop?

– Nja, jag hade redan en luta och hade började intressera mig för instrumentet redan tidigare, men det stämmer att jag köpte en annan typ av luta, som var till salu då, och att Anna-Carin drev på, för hon ville ju ha lutkomp till sin blockflöjt

Hans är bra på att hitta på, knäcka idéer och komma med scenlösningar, vilket också har präglat hans roll i ensemblen.

– Det jag tycker är roligast i processen är den snabba kreativiteten. När jag väl fått klart för mig vad som ska göras, brukar det gå rätt snabbt att hitta musik, skissa och föreslå låtar i modern stil, sen vill jag vidare till nästa idé. Pelle är noggrannare och har mer tålamod. Han fördjupar gärna, skriver noter och så. När vi repar ligger ansvaret för musiken på Pelle och mig, men annars finns det ingen tydlig norm. Och det mesta vi gör bygger på grupparbete.

Hans är också utbildad copywriter och jobbar som projektledare, för närvarande med ett Arvsfondsprojekt på Medis5 i Stockholm. Där samverkar etablerade artister och personer med lindriga intellektuella funktionshinder genom att skapa musik, teater och konst tillsammans.

Text: Marika Yamoun

© Maya Text & Translation